

РЕШЕНИЕ

№ 22097

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **1616** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр с чл. 29 ал. 8 от Закона за общинската собственост (ЗОБС).

Образувано по жалба на Е. С. С. и А. С. С. срещу заповед № СОА25-РД40-1/14.01.2025 г. на кмета на Столична община, с която се обявява за обезсилена заповед № СОА22-РД-40-155/29.12.2022 г. на кмета на Столична община.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е постановена при липса на компетентност, неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателите поддържат, че обезсилването на отчуждителната заповед не настъпва по силата на закона. Изложени са доводи, че самото обявяване за обезсилена заповед е станало по инициатива на трети неучастващи лица. Поддържа се тезата, че с влязло в сила съдебно решение № 909/12.02.2024 г. по адм.дело № 2014/2023 г. на Административен съд - София град е отменена обезсилената заповед в частта, с която е определено парично обезщетение, като същото е завишено значително по размер и този съдебен акт е влязъл в сила. В тази връзка се твърди, че кметът не е компетентен да го променя, включително и обезсилва заповедта. Искане се отмяна на заповедта, ведно със законните последици.

В съдебно заседание жалбоподателката А. С. С. не се явява и не се представлява.

Ответникът – Кметът на Столична община, се представлява от юрк. И., която моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност, в случай че има

претендирано адвокатско възнаграждение над определения минимален размер.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от заповед № СОА22-РД-40-155/29.11.2022 г. на кмета на Столична община е отчужден поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1970.4708 (незастроен), с площ от 506 кв.м., съгласно скица – проект за изменение на КККР, представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.1970.1990 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-68/02.12.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК, попадащ в улична регулация, съгласно действащия подробен устройствен план на м. „Киноцентър 3- та част – разширение“, одобрен с решение № 100 по протокол № 32/10.12.2001 г. на Столичен общински съвет и подлежащ на отчуждаване във връзка с реализация на обект: „Реализация на улица, попадаща между кв.3 м. „Киноцентър III – та част“ и кв. 25, кв.26 в м. „Киноцентър III – та част – разширение“, находящи се по [улица]от о.т. 25В-25Б-25А-25-24-23 и по [улица]от о.т. 23 – 150-151-152-153 попадащи в кв. 3, район „В.“, [населено място], публична общинска собственост. В административния акт е определена сума за равностойно парично обезщетение в размер на 30380,24 лева, разпределена както следва: Е. С. С. – 1/8 идеална част – 3 797, 53 лева, А. С. С. – 1/8 идеална част – 3 797, 53 лева и неустановен собственик – с идеални части – 22 785, 18 лева.

Заповедта е обжалвана, в резултат на което е образувано адм. дело № 2014/2023 г. по описа на Административен съд - София град, по което е постановено решение, с което заповед № СОА22-РД40-155/29.12.2022 г. на кмета на Столична община е отменена в частта, с която е определен размерът на паричното обезщетение за отчуждаване на поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1970.4708 (незастроен) и е определен размер на парично обезщетение в размер на 135 127.30 лева, разделено както следва: Е. С. С. - 1/8 идеална част - 16 890.91 лева; А. С. С. - 1/8 идеална част - 16 890.91 лева; неустановен собственик - с идеални части -101 345.48 лева.

Видно от заявление с вх. № СИС21-ПП00-22/72/17.07.2024 г. на лицата по чиято инициатива е започнало отчуждителното производство е, че са поискали дарената от тях сума за отчуждаване на имота да им бъде възстановена и отчуждителното производство да бъде прекратено по отношение на имот с идентификатор 68134.1970.4708.

В резултат на подаденото заявление е постановена обжалваната в настоящото производство заповед № СОА25-РД40-1/14.01.2025 г. на кмета на Столична община, с която е прието, че са налице материалноправните предпоставки за обезсилване на заповед за отчуждаване № СОА22-РД-40-155/29.11.2022 г. на кмета на Столична община, тъй като е изтекъл 6 – месечният срок от влизане в сила на съдебно решение по дело 2014/2023 г. по описа на Административен съд - София град, който е започнал да тече от 12.02.2024 г. и в който период не е предявено искане за отмяна на отчуждаването и дължимото парично обезщетение не е преведено по сметка на правоимащите.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, която има правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваната в настоящото производство заповед е издадена от компетентен административен орган, доколкото издател на обезсилената отчуждителна заповедта е именно кметът на Столична община, както и по аргумент от нормата на чл. 29, ал. 6 ЗОБС. Макар чл. 29, ал. 8 ЗОБС да не посочва издателя на заповедта за обезсилване на заповедта по чл. 25, ал. 2 ЗОБС, от характера на производството и по аналогия с чл. 29, ал. 6 ЗОБС се извежда компетентност на кмета на

общината. В тази връзка се явяват неоснователни възраженията в жалбата са липса на компетентност.

Процесната заповед е издадена в предписаната от закона форма и при спазване на чл. 59, ал. 2 от АПК, както и без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Наред с това заповедта е издадена и в съответствие с материалноправните норми.

С разпоредбата на чл. 29, ал. 6 и ал. 8 ЗОБС се регламентира процедурата по отмяна на заповедта за отчуждаване на недвижими имоти за задоволяване на общински нужди, респ. нейното обезсилване. С разпоредбата на чл. 29, ал. 6 ЗОБС е предвидено, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 25, ал. 2 ЗОБС или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика, като в ал. 7 (нова - ДВ, бр. 15 от 2011 г.) е предвидено, че исканията за отмяна на заповедта за отчуждаване могат да се предявяват в тримесечен срок от изтичането на срока по ал. 6, ако до предявяването им дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота.

От своя страна в разпоредбата на чл. 29, ал. 8 ЗОБС (Нова - ДВ, бр. 15 от 2011 г.) законодателят е регламентирал, че ако в срока по ал. 7 не бъде предявено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване и в този срок дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота, заповедта за отчуждаване се обезсилва.

В случая правилно административният орган е приел, че е изтекъл 6 – месечният срок от влизане в сила на съдебно решение по адм. дело 2014/2023 г. на Административен съд - София град, както и че в този период не е депозирано искане за отмяна на отчуждаването и дължимото парично обезщетение не е преведено по сметка на правоимащите, поради което са налице материалноправните предпоставки на чл. 29, ал. 8 ЗОБС.

От деня на влизане в сила на съдебното решение, а именно 12.02.2024 г., правоимащите са имали право в 6 – месечен срок да подадат искане за отмяна на заповедта за отчуждаване, като няма данни да е подавано такова искане. Отделно на това не е спорно, че не е преведено паричното обезщетение по сметка на правоимащите, както към датата на влизане в сила на решението, така и до настоящия момент.

Следователно двете изискуеми кумулативни предпоставки на чл. 29, ал. 8 ЗОБС към момента на издаването на заповедта 14.01.2025 г. са били налице, което води до извод, че административният орган не е допуснал нарушение на материалния закон, като е издал оспорения административен акт на основание чл. 29, ал. 8 ЗОБС.

По отношение на възражението в жалбата, че обезсилването на отчуждителната заповед не настъпва по силата на закона, следва да се отбележи, че обезсилването е на основание чл. 29, ал. 8 от ЗОБС – е резултат от осъществяването на двете нормативнопредвидени условия, като от гледна точка на правната сигурност е необходимо да се извърши от административния орган преценка за горните обстоятелства, чрез издаването на писмен административен акт. Липсата на нормативно предвиждане в този смисъл сочи на непълнота на разпоредбата на чл. 29, ал. 8 ЗОБС, която следва да бъде преодоляна с прилагането на разпоредби, отнасящи се до подобни случаи, като в случая такава е разпоредбата на чл. 29, ал. 6 ЗОБС, която за разлика от разпоредбата на чл. 29, ал. 8 ЗОБС предвижда отмяната да се извършва не служебно, а по искане на собственика (в този смисъл е и решение № 8634/14.07.2015 г. по адм. дело № 11164/2014 г. по описа на ВАС).

Наред с това следва да се има предвид, че с разпоредбата на чл. 29, ал. 8 ЗОБС се гарантират преди всичко правата на собствениците на отчуждените имоти и недопускане същите да търпят вреди от извършеното отчуждаване, при което не е налице плащане на парично обезщетение.

Производството по чл. 29, ал. 8 ЗОБС има за предмет обезсилването на невлезли в сила административни актове за отчуждаването на имоти, собственост на физически или юридически лица, доколкото съгласно чл. 29, ал. 3 ЗОБС имотът се смята отчужден след превеждането на предвиденото в заповедта за отчуждаване парично обезщетение по сметката на правоимащите.

С оглед горното, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. С. срещу заповед № СОА25-РД40-1/14.01.2025 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА А. С. С. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: